

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3CoKR/60/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120208530
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Paulína Pacherová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:2120208530.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Paulíny Pacherovej a členov senátu JUDr. Borisa Tótha a JUDr. Ľubice Břouškovéj, v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXXX/X XXX XX D., právne zastúpený: Marián Galbavý, advokátska kancelária s.r.o., Kapitulská 6, 917 01 Trnava, IČO: 51 436 108, proti žalovanému: E. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. C. XXX/XX, XXX XX H. G. C., právne zastúpený: MICHALIČKA advokáti s.r.o., Halenárska 18, 917 01 Trnava, IČO: 53 309 936, o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 25Odi/3/2020-180 zo dňa 28.04.2022, pomerom hlasov 3 : 0, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Trnava č. k. 25Odi/3/2020-180 zo dňa 28.04.2022 potvrdzuje.

II. Žalobcovi priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške trov odvolacieho konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku, samostatným uznesením, súd prvej inštancie v osobe vyššieho súdneho úradníka.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie, s poukazom na ust. § 166, § 166f ods. 1, 2, 4, 5, § 166g ods. 1, 2, 3, § 166h ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej aj „ZKR“), § 185 ods. 1, § 13a ods. 1, 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej aj „ObchZ“), § 42a ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), § 64 zákona č. 233/1995 Z.z. Exekučného poriadku (ďalej aj „EP“) a ustanovenia zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“), zrušil oddĺženie žalovaného priznané mu uznesením Okresného súdu Trnava v konaní č. k. 36Odk/292/2020-12 zo dňa 21.10.2020, ktorým súd zbavil žalovaného všetkých dlhov v rozsahu, v akom neboli uspokojené v konkurze.

1.1. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca, ako veriteľ dlžníka a aktívne legitimovaná osoba, sa žalobou podanou v zákonnej lehote, domáhal zrušenia oddĺženia žalovaného pre nepoctivý zámer, zo zákonného dôvodu podľa § 166g ods. 2 písm. e), f), g), h) ZKR, ktorý videl v tom, že a) žalovaný dňa 13.09.2016 odmietol dedičstvo po poručiťke, svojej matke, I. F. (čo medzi stranami nebolo sporné), b) nechal si zasielať mzdu vyplácanú mu zamestnávateľom MB SERVIS, s.r.o., na účet inej osoby, d) prácu u zamestnávateľa MB SERVIS, s.r.o., ukončil a následne určitú dobu pracoval v spoločnosti Pekárne Moravany, s príjmom vo výške 86,60 Eur.

Medzi stranami bola sporná poctivosť zámeru žalovaného pri podaní návrhu na konkurz s oddĺžením, skutočnosť, či sa vyhýbal splácaniu dlhov tým, že odmietol dedičstvo, nechal si zasielať mzdu na bankový účet inej osoby, ďalej tým, že v čase od januára 2020 do marca 2020 neprebíhal na mzdu žalovaného exekúcia a tiež tým, že v čase od 01.04.2018 pracoval na dohodu v Pekárňach Moravany za neprimerane nízky príjem.

Vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu prvoinštančný súd uviedol, že § 166 ZKR pri skúmaní nepoctivého zámeru rozlišuje medzi správaním dlžníka pred a po podaní návrhu na konkurz. Kým § 166g ods. 1 ZKR za nepoctivý zámer postihuje konanie/správanie po podaní návrhu na konkurz, § 166g ods. 2 ZKR zahŕňa aj správanie pred podaním návrhu.

Právny úkon odmietnutia dedičstva žalovaným (dlžníkom) zo dňa 13.09.2016 predchádzal podaniu návrhu na vyhlásenie konkurzu, preto nespĺňa podmienku § 166g ods. 1 ZKR a vo vzťahu k tomuto ustanoveniu ho súd nevyhodnotil ako správanie dlžníka, ktorý má nepoctivý zámer.

Žalobca však argumentoval tým, že pri odmietnutí dedičstva žalovaný konal s úmyslom vyhnúť sa splneniu judikovanej pohľadávky žalobcu, priznanej mu rozsudkom Okresného súdu Piešťany č. k. 12C/265/2013-57 zo dňa 11.06.2015, v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 11Co/93/2016-98 zo dňa 19.10.2016. Pohľadávku žalobca exekučne vymáhal v exekučnom konaní EX 2/217. Prvoinštančný súd prisvedčil právnej relevancii tejto argumentácie žalobcu. Poukázal na to, že žalovaný si bol vedomý existencie záväzku z pôžičky poskytnutej mu žalobcom dňa 22.03.2010. Uviedol, že žalovaný si bol vedomý aj neúspechu v žalobcom iniciovanom súdnom spore sp. zn. 12C/265/2013 o zaplatenie 7.306,39 Eur s príslušenstvom, vedenom od roku 2012, pričom dedičstva sa vzdal v priebehu odvolacieho konania, po neúspechu pred súdom prvého stupňa. V kontexte celkového správania sa žalovaného a vykonaného dokazovania možno usudzovať, že pri odmietnutí dedičstva, pred podaním návrhu na konkurz, mal snahu poškodiť svojho veriteľa a jeho správanie má povahu konania podľa § 166g ods. 2 písm. h) ZKR. Súd neprisvedčil argumentácii žalovaného, že neexistuje žiadny dôvod, pre ktorý by sa nemohol vzdať dedičstva v prospech syna. Ako nedôvodnú vyhodnotil aj námietku žalovaného, že žalobca sa mohol v trojročnej lehote domáhať odporovateľnosti právneho úkonu podľa § 42a OZ. Takáto povinnosť žalobcu zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva. Skúmanie nepoctivého zámeru nie je podmienené časovo predchádzajúcim podaním odporovacej žaloby.

Z vykonaného dokazovania je zrejmé i ďalšia medzi stranami nesporná skutočnosť, a to že žalovaný si nechával zasielať mzdu od zamestnávateľa MB SERVIS, s.r.o. (ktorú dosahoval v priemernej výške viac ako 1.500,- Eur mesačne), na bankový účet inej osoby – svojej priateľky. Za účelom vymoženia pohľadávky žalobcu v aktuálnej výške 6.408,36 Eur prebiehala na mzdu žalovaného v exekučnom konaní EX 2/2017 exekúcia zrážkami zo mzdy. Na mzdu žalovaného, ktorú poberal od júla 2019 do apríla 2020, sa vykonávali zrážky aj v iných exekučných konaniach. V čase od októbra 2019 do mája 2020 plnil (zasielal) žalovaný žalobcovi dobrovoľne na účet súdneho exekútora sumu 10,- Eur, hoci podľa žalobcu, vzhľadom na skutočnosť, že mu mzda bola zasielaná na účet tretej osoby, nepodliejúci blokáciám, mohol plniť aj viac. Uvedené správanie žalovaného súd vyhodnotil ako tendenčné, majúce za cieľ ponechať si mzdu, resp. jej časť, po vykonaní zrážok na úkor veriteľov a naplňajúce zákonné ustanovenie nepoctivého zámeru podľa § 166f (správne má byť § 166g) ods. 2 písm. h) ZKR.

Ako správanie bez poctivého záujmu prvoinštančný súd vyhodnotil aj konanie dlžníka viažúce sa k jeho výkonu práce v Pekárni Moravany za mesačnú mzdu 86,60 Eur. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný po začatí žalobcom iniciovanej exekúcie EX 2/2017 ukončil prácu u zamestnávateľa AQAŠTAV, a.s. (pozn. odvolacieho súdu správne má byť MB Servis), kde dosahoval priemernú mesačnú mzdu 1.500,- Eur a následne určitú dobu pracoval v Pekárni Moravany za mesačnú mzdu 86,60 Eur. Žalovaný nepreukázal tvrdenia o brigádnickej povahe jeho pracovnej činnosti, ani o práci na čiastočný úväzok, ani primeranosť mzdy v sume 86,60 Eur, pričom podľa údajov Sociálnej poisťovne a ÚPSVaR vykonával v pekárni činnosť ako živnostník, čo žalovaný ani nerozporoval. Žalovaný nevedel preukázať skutočnú výšku svojho príjmu z tejto práce, ktorý mal podliehať exekúcii. Nevedel uviesť objektívne akceptovateľný dôvod, prečo zotrval v práci s príjmom 86,60 Eur.

Na základe skutkového stavu zisteného z vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k právnomu záveru, že v konaní bol preukázaný nepoctivý zámer žalovaného podľa § 166g ods. 2 písm. h) ZKR.

Vo zvyšných, žalobcom tvrdených dôvodoch žaloby podľa § 166 ods. 2 písm. e), f), g) ZKR, podľa súdu prvej inštancie nepoctivý zámer žalovaného vykonaným dokazovaním preukázaný nebol. V tomto smere sa súd stotožnil s argumentáciou žalovaného, že jeho správanie existenciu nepoctivého zámeru podľa uvedených zákonných ustanovení nenapĺňa.

Súd prvej inštancie poukázal na to, že nie je možné priznať právnu ochranu konaniu dlžníka, ktorým preukázateľne zneužíva inštitút oddĺženia.

K procesnej obrane žalovaného v priebehu konania prvoinštančný súd v ods. 92. dôvodov rozhodnutia poukázal na jeho pasivitu a neunesenie dôkazného bremena o poctivom zámere, ktoré ho v konaní zaťažuje. Uviedol, že žalovaný nepredložil žiadne návrhy na vykonanie dokazovania a obmedzil sa len

na spochybnenie skutkových tvrdení žalobcu, ktorý podľa neho znáša dôkazné bremeno a uvádzanie vlastných tvrdení, prípadne hmotnoprávných námietok.

S poukazom na zistený skutkový stav súd prvej inštancie konštatoval naplnenie ust. § 166g ods. 2 písm. h) ZKR. Žalobe ako dôvodnej vyhovel a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol prostredníctvom právneho zástupcu v zákonnej lehote odvolaním žalovaný (ďalej aj „odvolateľ“) z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP. Nestotožnil sa so záverom o naplnení zákonných podmienok pre zrušenie oddĺženia žalovaného podľa § 166g ods. 2 písm. h) ZKR.

V odvolacej argumentácii uviedol, že pokiaľ ide o úkon odmietnutia dedičstva, žalovaný bol jedným zo štyroch potomkov poručičky. Po poučení v dedičskom konaní vyhlásil, že dedičstvo odmieta, čím právom žalovaného nastúpil ako dedič vnuk poručičky (pozn. odvolacieho súdu - syn žalovaného) v podiele 1. Výška podielu pri čistej hodnote dedičstva 16.208,02 Eur predstavuje sumu 4.052,01 Eur. K odmietnutiu dedičstva došlo 13.09.2016. Súd sa nijakým spôsobom nevysporiadal s tým, prečo aplikoval § 166g ods. 2 písm. h) ZKR na právny úkon realizovaný v čase, kedy právna úprava oddĺženia, zavedená novelou ZKR zákona č. 377/2016 Z.z., neexistovala, a teda nebolo objektívne možné predpokladať, že takýto právny úkon žalovaného bude v budúcnosti možné posudzovať ako „nepoctivý zámer“. V odôvodnení rozsudku nedal žiadne vysvetlenie pre porušenie zásady zákazu pravej retroaktivity tohto právneho predpisu pre tento prípad. Mal za to, že ak súd spája s platným právnym úkonom realizovaným žalovaným v minulosti právne následky, ktoré neexistovali v čase jeho uskutočnenia, musí zdôvodniť, na základe akého právneho predpisu a akej úvahy pristupuje k aplikácii takejto retroaktívnej právnej úpravy. Poukázal na prechodné ust. § 206f ZKR: „Konania začaté pred 1. marcom 2017 sa dokončia podľa právnych predpisov účinných do 28. februára 2017.“ Podľa odvolateľa tak úplne jasne vyplýva, že touto novelou ZKR sa nezavádza ani len nepriama retroaktivita v procesných postupoch v konkurzných konaniach a je tak úplne zrejmé, že cieľom novely nebolo vytvárať akékoľvek „nové“ právne následky pre právne úkony realizované pred jej účinnosťou (retroaktivita). Ďalej namietal, že nárok žalovaného na dedičstvo na rodinnom dome J. K. XXX C. H. G. C., v hodnote podielu 4.052,01 Eur, predstavoval jediné obydlie vo vlastníctve žalovaného, nepodliehajúce speňaženiu - tzv. „nepostihnuteľnú hodnotu obydlia“ (§ 166d ods. 2 ZRK), pretože žalovaný iný majetok vhodný na bývanie nevlastnil, pričom nepostihnuteľná hodnota obydlia predstavuje hodnotu 10.000,- Eur (§ 1 Nariadenie vlády č. 45/2017 Z. z.).

Za nepoctivý zámer podľa odvolateľa nemožno označiť ani jeho správanie (konanie) v súvislosti so zasielaním mzdy na bankový účet inej osoby. Žalovaný v prílohe k návrhu na konkurz označil záväzky minimálne k 15 veriteľom a boli voči nemu vedené viaceré exekúcie. Žalovaný plnil množstvo svojich záväzkov buď zrážkami z jeho príjmov alebo dobrovoľne splátkami, ako mu to jeho príjem dovoľoval. Ak príjmy použil na úhradu záväzkov žalovaného, takéto konanie nie je na úkor veriteľov, ale v ich prospech. Súd nebral v úvahu, že konkurzné konanie nie je len o uspokojovaní pohľadávok jedného z veriteľov, ale proces pre hromadné uspokojenie viacerých veriteľov. Pre posúdenie, či plnil záväzky tak, že to mohlo byť na úkor niektorého alebo viacerých jeho veriteľov, bol žalobca povinný produkovať dôkazy, bez ktorých nie je možné dospieť k záveru, ku ktorému sa uchýlil prvoinštančný súd. Skutočnosť, že jednému z veriteľov nebolo plnené prednostne tak, ako si to on predstavoval, nepredstavuje konanie na úkor veriteľov. Dokonca je možné konštatovať, že ak by sa aj preukázateľne zistilo (čo sa nepreukázalo), že sa žalovaný cielene vyhýbal splácaniu dlhu žalobcu preto, aby mohol žalovaný plniť iné svoje záväzky, ktoré z pohľadu zabezpečenia životných potrieb, zamestnania, zdravotnej starostlivosti, udržateľnosti podnikania ... žalobcu boli prednostnými záväzkami, nebolo by možné bez ďalšieho konštatovať, že žalovaný mal nepoctivý zámer.

K skutkovému a právnemu záveru ohľadne zamestnania a primeranosti/neprimeranosti mzdy žalovaného v Pekárňach Moravany odvolateľ uviedol, že záver súdu, podľa ktorého „z výsluchu svedkov nebola preukázaná opodstatnenosť a ani dôvodnosť mesačného zárobku žalovaného vo výške 86,60 eur“, nie je pravdivý. Výsluchom svedkov nebola preukázaná nedôvodnosť mesačného zárobku žalovaného vo výške 86,60 Eur pre rozsah žalovaným vykonávanej práce u tohto zamestnávateľa. Žalobca nepreukázal žiadnu súvislosť medzi nízkym príjmom žalovaného v rozhodnom období, dĺžkou pracovnej doby žalovaného a snahou žalovaného poškodiť žalobcu. Súd opakovane konštatoval, že na žalovaného, nakoľko bol živnostník a má skúsenosti s podnikaním, je potrebné prihliadať prísnejšie. Vo svojej argumentácii neuviedol právnu normu alebo právny prepis, podľa ktorého by bol žalovaný povinný pracovať v primeranom rozsahu a za primeranú odmenu pre plnenie záväzkov svojich veriteľov. Právo žalovaného na voľbu jeho spôsobu života, do ktorého spadá aj rozhodnutie o tom, či bude zamestnaný, v akom rozsahu, kde, kedy a za akú mzdu, spadá do sféry tzv. osobnej slobody jednotlivca

garantovanej ústavou. Podľa odvolateľa je i v tomto prípade možné opäť konštatovať, že ak by sa aj preukázateľne zistilo (čo sa nepreukázalo), že žalovaný cielene poberal za svoju prácu nelegálne nízku mzdu a dokonca, ak by sa v konaní pred súdom zistilo (čo sa nepreukázalo), že žalovaný mal aj iné príjmy, z ktorých by plnil iné svoje záväzky, ktoré z pohľadu zabezpečenia životných potrieb, zamestnania, zdravotnej starostlivosti, udržateľnosti podnikania ... žalobcu boli prednostnými záväzkami, nebolo by možné bez ďalšieho konštatovať, že žalovaný mal nepoctivý zámer. Pre nepoctivý zámer je potrebné preukázať priamu súvislosť s ne/konaním žalovaného a poškodením žalobcu, čo znamená, že bez pochyby musia byť vylúčené všetky ostatné skutočnosti, ktoré môžu tvoriť ostatné príčiny vzniku potencionálnej škody na strane žalobcu.

Odvolateľ sa nestotožnil ani s existenciou dôkazného bremena žalovaného na preukázanie poctivého zámeru. Takáto povinnosť ani povinnosť produkovať dôkazy neexistuje a žalovaný dôkazy neprekladal, keďže tak nekonal ani žalobca. V odvolacom návrhu žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil, vec mu vrátil na ďalšie konanie a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že vzdanie sa dedičstva žalovaným je jedno z viacerých konaní žalovaného, ktoré žalobca považoval za konanie v rozpore s dobrými mravmi a snahou žalovaného vyhnúť sa splateniu svojich záväzkov. Uviedol, že v tejto súvislosti sa vyjadroval najmä k odporovateľnosti právneho úkonu, na ktorý poukazoval žalovaný. Stotožnil sa so záverom prvoinštančného súdu ohľadom zasielania mzdy žalovaným na bankový účet inej osoby. Za zaujímavé označil, že žalovanému stačila od začiatku roka 2017 do júla 2019, t. j. 2,5 roka, na pokrytie životných potrieb (nájom, strava, osobné výdavky, atď.) celková suma vo výške 757,77 Eur, ako to vyplynulo z lustrácie Sociálnej poisťovne, čo znamená, že počas 2,5 roka dokázal vyžiť v priemere zo sumy 25,26 Eur mesačne. Prostriedky nepodliehajúce exekúcii sú približne 8x vyššie ako bol príjem žalovaného počas obdobia od začiatku roka 2017 do júla 2019. Pokiaľ bol teda žalovaný spôsobilý vyžiť z priemernej mesačnej sumy 25,26 Eur, nemalo by mu robiť problém vyžiť zo sumy 200,- a viac Eur mesačne.

Ďalej poukázal na to, že žalobca nemusí preukazovať, ani podrobne analyzovať všetky záväzky žalovaného voči jeho veriteľom, aby súd mohol dospieť k názoru, že žalovaný sa správal tak, že svoje záväzky neplnil na úkor svojich veriteľov (§ 166g ods. 2 písm. h/ ZKR). Podľa žalobcu bola snaha žalovaného poškodiť žalobcu, resp. zvýhodniť iných veriteľov, v konaní prvoinštančným súdom dostatočne preukázaná.

Za podstatnú označil aj skutočnosť, že žalovaný bol až do právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Piešťany sp. zn. 12C/265/2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Trnava sp. zn. 11Co/93/2016 o zaplatenie 7.306,39 Eur s príslušenstvom riadne zamestnaný s priemerným platom viac ako 1.500,- Eur mesačne. Následne po oznámení o začatí výkonu exekúcie si našiel prácu v spoločnosti PEKÁREŇ MORAVANY s.r.o. s priemernou mzdou približne 80,- Eur. Je nepochybne právom žalovaného rozhodnúť sa, či a za akú mzdu bude pracovať, resp. rozhodnúť sa nepracovať, ale prevzatím rôznych finančných záväzkov na seba zároveň preberá povinnosť tieto záväzky riadne plniť. Preto je aj v záujme žalovaného hľadať si také zamestnanie, ktoré bude adekvátne ohodnotené tak, aby bol schopný svoje záväzky splatiť. V prípade, že by žalovaný na seba preberal záväzky bez úmyslu ich v budúcnosti splatiť, možno takéto konanie považovať za konanie s nepoctivým zámerom tak, ako je to definované v § 166g ZKR a rovnako je možné takýmto konaním naplniť skutkovú podstatu trestného činu podvodu. Napadnuté rozhodnutie navrhol potvrdiť ako vecne správne.

4. Žalovaný v replike na vyjadrenie žalobcu uviedol, že žalobca vo svojom vyjadrení dramaticky popisuje sociálnu situáciu žalovaného (suma na živobytie 25,26 Eur mesačne), hoci žalovaný na pojednávaní tvrdil, že ho v tomto období podporovala jeho priateľka. Rovnako opakovane poukazoval na to, že žalovaný mal množstvo iných veriteľov a množstvo záväzkov, ktoré priebežne plnil. K životnej situácii a podporovaniu žalovaného jeho priateľkou neprebehlo v konaní pred súdom žiadne dokazovanie, pretože žalobca nič také nenavrhol.

Čo sa týka zasielania mzdy na účet jeho partnerky, takáto skutočnosť sama o sebe nepredstavuje poškodzovanie ani znevýhodňovanie žalobcu.

K argumentácii žalobcu a prvoinštančného súdu naplnením § 166g ods. 2 písm. h) ZKR uviedol, že síce postačuje preukázanie snahy o poškodenie veriteľa, samotný škodlivý následok nastať nemusí, avšak konanie žalovaného musí byť spôsobilé privodiť škodu žalobcovi. Nebolo preukázané, že konanie žalovaného bolo bezpochyby motivované vôľou žalovaného spôsobiť žalobcovi škodu. Ohľadne zmeny zamestnania za výrazne menej výhodnú mzdu vo vzťahu k naplneniu § 166g ods. 2 písm. h) ZKR uviedol, že žalobcom tvrdená povinnosť žalovaného zamestnať sa za lepších mzdových podmienok,

by žalovanému vznikla jedine v prípade, ak by boli práva žalobcu osobitným spôsobom chránené, a ak by jeho práva boli tzv. „nadradené“ právu žalobcu na slobodnú voľbu zamestnania a voľbu mzdy za vykonanú prácu. Žiaden právny predpis ale neuprednostňuje právo žalobcu ako veriteľa na zaplatenie jeho peňažnej pohľadávky, pred právom žalovaného na voľbu zamestnania a voľbu výšky mzdy.

5. Žalobca v následnej duplike zotrval na prechádzajúcich tvrdeniach.

6. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 34 CSP v spojení s § 470 CSP), po preskúmaní obsahu spisu a napadnutého rozhodnutia v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania, po oboznámení sa s procesným postupom súdu prvej inštancie, dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

7. Podstatnou a pre rozhodnutie o odvolaní právne významnou otázkou bolo, či žalovaný ako dlžník pri oddlžení mal/nemal poctivý zámer a či napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v právnom závere o dôvodnosti zrušenia oddlżenia je vecne správne. Na posúdenie tejto otázky v rozsahu odvolateľom vymedzených dôvodov odvolania a odvolacej argumentácie zameral odvolací súd preskúmanie rozhodnutia v odvolacom konaní.

8. Odvolací súd mal preukázané, že žalobca je aktívne legitimovanou osobou na podanie žaloby (návrhu) ako veriteľ, ktorý bol dotknutý oddlžením. Žaloba smerujúca voči dlžníkovi (žalovanému) bola podaná na súde, ktorý rozhodol o oddlžení v zákonnej lehote, do šiestich rokov od vyhlásenia konkurzu.

9. Žalovaný je fyzická osoba, dlžník, ktorému bola priznaná ochrana oddlžením.

10. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

11. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia v rozsahu dôvodov odvolania dospel k právnenému záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie plne akceptuje požiadavku zákona. Odvolacia argumentácia žalovaného nie je spôsobilá spochybniť vecnú správnosť odvolaním napadnutého rozsudku. Odvolací súd sa preto obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia prvoinštančného súdu a na doplnenie jeho správnosti uvádza nasledovné.

13. Účelom inštitútu oddlżenia v žiadnom prípade nie je, ani nemôže byť, nedôvodná ochrana dlžníka pred jeho veriteľmi. Zákonodarcia dlžníkovi týmto inštitútom neposkytuje možnosť zbaviť sa dlhov na úkor veriteľov. Naopak, účelom oddlżenia je dosiahnutie maximálnej možnej ochrany práv dlžníka na „slušný život“ a práva veriteľov na úhradu ich pohľadávok za situácie, keď dlžník pre mimoriadne nepriaznivú životnú a finančnú situáciu nie je schopný splácať svoje dlhy (spravidla voči viacerým) veriteľom a táto situácia má priamy a negatívny dopad na jeho osobný život, prípadne život jeho rodiny, ako aj na zabezpečovanie základných životných potrieb pre seba, prípadne svoju rodinu (osoby odkázané na jeho výživu a starostlivosť). Výlučne za týmto účelom zákon dlžníkovi umožňuje odpustenie zvyšku dlhov, ktoré nebude možné uspokojiť z jeho majetku. Dlžníkovi však v ust. § 166g ZKR od počiatku ukladá povinnosť ctiť si zásadu „pacta sunt servanda“ (dohody/dlhy sa majú plniť), čo znamená povinnosť vynaložiť úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností.

14. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 570/2016, v ktorom uviedol, že „hlavnou úlohou konajúceho súdu je spravodlivo vyvažovať primárny účel oddlżenia (záujem na strane dlžníka – fyzickej osoby) a záujmy stále neuspokojených veriteľov“.

15. Vo vzťahu k účelu a podstate právnej úpravy oddlżenia ústavný súd v cit. rozhodnutí uviedol, že „účelom oddlżenia je zbaviť dlžníka, ktorý je fyzickou osobou, jeho dlhov (§ 166 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii), aby ho dlhy neuspokojené v konkurze neprenasledovali po celý zvyšok jeho života,

aby tieto dlhy negenerovali ďalší jeho úpadok, a aby sa po stránke hospodárskeho zabezpečenia svojej ďalšej existencie mohol opätovne postaviť na vlastné nohy“.

16. Zákonodarca úpravou § 166g ods. 5 ZKR vyjadril dôveru v poctivé, slušné, pravdivé a dobromyselné konanie dlžníka pri podaní návrhu na konkurz s oddĺžením a zákon v tejto fáze konania vychádza z právnej domnienky jeho poctivého zámeru. Splnenie podmienky poctivého zámeru, preto zákon vyhradil až na osobitné konanie o návrhu na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer.

17. Súd prvej inštancie v podstatných úvahách rozhodnutia, na ktorých spočíva právne záväzný výrok, dostatočne, právne obhájiteľným a skutkovo podloženým spôsobom zdôvodnil, v čom vzhliadol nepoctivý zámer žalovaného pri podaní návrhu na oddĺženie a v čom jeho konanie naplnilo znaky nepoctivého zámeru podľa § 166g ods. 2 písm. h) ZKR odôvodňujúce zrušenie oddĺženia.

18. Odvolací súd pri hodnotení odvolacích námietok žalovaného nevzhliadol ich dôvodnosť a právnu relevanciu a k jednotlivým z nich uvádza nižšie uvedené právne závery.

19. Z vykonaného dokazovania je nesporné, že žalobca dlžníkovi poskytol peňažnú pôžičku. Poskytnutím pôžičky (ako vyplýva už z podstaty tohto inštitútu), je dôvodný záver, že žalobca požíčaním finančným prostriedkov sledoval pomoc dlžníkovi a konal v dôvere, že mu dlžník tieto peňažné prostriedky vráti, k čomu nedošlo. Zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním vyplýva, že žalobca ohľadne svojej pohľadávky disponuje voči žalovanému právoplatným a vykonateľným súdnym rozhodnutím a priznané plnenie bolo exekučne vymáhané. Rovnako je nesporné, že žalovaný bol viazaný záväzkami voči viacerým veriteľom a bolo voči nemu vedených viacero exekučných konaní.

20. Návrhom na vyhlásenie konkurzu doručeným Okresnému súdu Trnava dňa 08.10.2020 (ďalej aj „konkurzný súd“) sa žalovaný ako dlžník domáhal súdnej ochrany pri riešení svojej nežiadúcej majetkovej situácie (nadmerného záväzkového zaťaženia) prostredníctvom konkurzu s oddĺžením. Z pripojeného spisu 36Odk/292/2020 (tvoriaceho súčasť zisťovaného skutkového stavu na súde prvej inštancie) a tam založeného návrhu na vyhlásenie konkurzu a jeho príloh vyplýva, že dlžník je spoluvlastníkom nehnuteľností – pozemkov v minimálnom spoluvlastníckom podiele, má šiestich veriteľov, je zamestnaný v spoločnosti MB Servis s príjmom 1.200,- Eur, vzhľadom na voči nemu vedené exekúcie mu na živobytie zostáva do 400,- Eur a v jeho situácii mu musela pomáhať priateľka.

21. Žalovaný je osobou v produktívnom veku. Podľa obsahu príloh na vyhlásenie konkurzu bol v rokoch 2011-2014 živnostníkom (SZČO) a vo vzťahu k zdravotnému stavu neuviedol žiadne obmedzenia (problémy), ktoré sú tak závažné, že by na ne mal súd v konaní o oddĺženie prihliadnuť.

22. Uznesením č. k. 36Odk/292/2020-12 zo dňa 21.10.2020 konkurzný súd návrhu žalovaného vyhovel, na jeho majetok vyhlásil konkurz s oddĺžením. Z pripojeného konkurzného spisu ďalej vyplýva, že žalovaný v dotazníku správcu (Dotazník č. 2) po vyhlásení konkurzu uviedol, že žije v obecnom byte, nemá žiadny majetok, nemá vyživovaciu povinnosť, dlhy sa snažil plniť.

23. Žalovaný v odvolacej argumentácii a následných tvrdeniach (replike) prezentovaných odvolaciemu súdu uvádzal, že jeho správanie spočívajúce v žalobcom namietaných úkonoch (odmietnutie dedičstva, zasielanie mzdy na cudzí účet, vzdanie sa zamestnania a získanie nového s výrazne nižšou mzdou), je legitímnym a zákonom dovoleným správaním, t. j. prejavom výkonu práva a právom dovoleného konania, ktorým preto nemohlo dôjsť k poškodeniu žalobcu (veriteľa), a teda nemôže mať povahu nepoctivého zámeru. Rovnako tvrdil, že v konaní nebol preukázaný jeho úmysel poškodiť žalobcu.

24. S odvolacou argumentáciou, ani s vnímaním spôsobu a miery výkonu práv dlžníkom, sa odvolací súd nemôže stotožniť a nevzhliada jej právnu dôvodnosť. Odvolací súd v prvom rade poukazuje na nesprávnosť vnímania a výkladu zákonom predpokladaného správania sa dlžníka v nepoctivom zámere (§ 166g ZKR).

25. Je dôvodné a nutné uviesť, že súd pri kontrole správania dlžníka majúceho povahu nepoctivého zámeru neskúma, či úkony dlžníka boli v súlade so zákonom a majú povahu konania právne dovoleného (t. j. či dlžník mohol legitímne uzavrieť napr. kúpnu, darovaciu, či inú majetkovú zmluvu, či mohol v zmysle zákona odmietnuť dedičstvo, dať výpoveď z výhodnej práce...).

26. Legálnosť správania sa dlžníka, t. j. súlad jeho právnych úkonov so zákonom, nie je pre hodnotenie nepoctivého zámeru právne významný ani podstatný.

27. Podstatným je, za akým účelom, s akým úmyslom alebo s akou pohnútkou dlžník vykonal, hoci právom dovolený úkon, ktorým sa však zbavil svojho majetku, tento majetok zmenšil, odmietol alebo sa vzdal príležitosti získať majetok, t. j. správal sa tak, že svojím správaním mal snahu poškodiť veriteľa alebo zvýhodniť niektorého veriteľa.

28. Odvolací súd dopĺňa, že pod poškodením veriteľa v zmysle zákonnej úpravy § 166g ods. 1 písm. h) ZKR je potrebné rozumieť taký stav (následok), kedy v dôsledku správania sa dlžníka dôjde u veriteľa k reálnemu ohrozeniu alebo sťaženiu možnosti uspokojenia jeho pohľadávky.

29. Zákon súdu, ani žalobcovi neukladá povinnosť „bezpochyby preukazovať vôľou dlžníka (žalovaného)“ spôsobiť žalobcovi škodu. Ako odvolací súd už uviedol, v konaní o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, súd hodnotí celkové správanie sa dlžníka v danom časovom úseku a jeho postoj k snahe plniť svoje dlhy, teda správať sa zodpovedne k svojím veriteľom.

30. Žalovaný je osobou v produktívnom veku, vykonával podnikateľskú činnosť, čím je dôvodný záver prvoinštančného súdu posudzovať žalovaného prísnejšie (§ 166g ods. 3 ZKR).

31. Je nesporné, že žalobca dlžníkovi poskytol peňažnú pôžičku a dôvodne očakával jej vrátenie. Žalovaný nepreukázal žiadnu skutočnosť, ktorá by v jeho ekonomickej situácii odôvodňovala vzdanie sa majetku (odmietnutie dedičstva), príjem z ktorého mohol použiť na úhradu dlhov, vzdanie sa zamestnania s primeraným finančným ohodnotením, ani skutočnosť, ktorá mu objektívne bránila nájsť si následne nové primerané zamestnanie, umožňujúce mu hradiť svoje záväzky, t. j. správať sa spôsobom umožňujúcim úhradu záväzkov a prijať zodpovednosť za svoje konanie a záväzky v rozsahu, ktorý od dlžníka možno spoľahlivo očakávať.

32. Pokiaľ teda žalovaný v odvolacom konaní poukazuje na svoje právo vzdať sa dedičstva, právo na voľbu zamestnania a jeho slobodnú zmenu, právo na určenie výšky svojej mzdy, právo rozhodnúť sa na, aký účet mu bude posielaná mzda, právo na pomoc od životného partnera v núdzi, je dôvodné od neho očakávať, aby rešpektoval aj právo veriteľa na ochranu proti následkom za takého správanie sa (výkon práv) dlžníka.

33. Pri uvedenom pohľade žalovaného na váhu a hodnotu jeho práv, potom testom proporcionality práv žalobcu (na vlastníctvo majetku a vymožitelnosť jeho pohľadávky) a práv žalovaného (na slobodný výkon práv majúcich dopad na jeho majetok), nie je žiadny právny, morálny, ani logický priestor pochybovať o identickom práve žalobcu (veriteľa) požadovať vrátenie majetku (pôžičky), ktorý dlžníkovi dočasne zveril v dôvere, že mu ho dlžník čestne vráti, o práve žalobcu požadovať od žalovaného (dlžníka) správanie umožňujúce žalovanému uhradiť záväzok voči žalobcovi a o práve žalobcu požadovať súdny prieskum, či správanie žalovaného nevykazuje naplnenie zákonných dôvodov nepoctivého zámeru.

34. Odvolací súd hodnotí ako nedôvodnú odvoláciu námietku dlžníka o neexistencii správania v nepoctivom záujme pre legitímnosť odmietnutia dedičstva (právo takto konať). Žalovaný, vychádzajúc z úpravy dedičského práva, nesporne mohol odmietnuť dedičstvo (teda vykonať právny úkon odmietnutia dedičstva) a „vzdať sa tým jeho rovnako zákonného nároku na tento majetok (resp. jeho finančné vyporiadanie) v dedičskom konaní. Odmietnutím dedičstva žalovaný stratil možnosť získať z tohto majetku finančné plnenie (vyporiadanie dedičstva), alebo ho inak použiť na úhradu svojich dlhov. Toto svoje právo však využil (realizoval) v čase, kedy už mal nielen dostatočnú a jasnú vedomosť o záväzku voči žalobcovi, ale aj o rozsudku Okresného súdu Piešťany č. k. 12C/265/2013-57 zo dňa 11.06.2015, ukladajúceho ho mu povinnosť plniť pohľadávku žalobcu, voči ktorému podal odvolanie (rozhodnutie bolo následne potvrdené Krajským súdom v Trnave č. k. 11Co/93/2016-98 zo dňa 19.10.2016. Rovnako mal vedomosť o iných, voči nemu prebiehajúcich exekúciách a ako sám uviedol, jeho majetková situácia nebola priaznivá. Správanie sa žalobcu za uvedených okolností, preto nemožno podľa odvolacieho súdu hodnotiť inak ako snahu o poškodenie veriteľa. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie.

35. K odvolacím námietkam žalovaného o neprípustnej retroaktivite aplikáciou § 166g ods. 1 písm. h) ZKR na úkon odmietnutia dedičstva vykonaný dňa 13.09.2016 (pred účinnosťou ust. o osobnom bankrote) a poukaz žalovaného na prechodné ust. § 206f ods. 1 k novele ZKR č. 377/2016 Z.z., odvolací súd uvádza, že ich vyhodnotil ako nedôvodné a nesprávny výklad predmetného ustanovenia žalovaným. K zneniu § 206f ZKR odvolací súd uvádza, že pod „konaniami začatými pred 1. marcom 2017, ktoré sa dokončia podľa právnych predpisov účinných do 28. februára 2017“, je potrebné rozumieť konkurzné a incidenčné konania začaté a neskončené do 28.02.2017, ku ktorým však konkurzné konanie, ani konanie žalovaného v prejednávanej veci, nepatrí.

Ako už bolo uvedené, návrh na konkurz s oddĺžením žalovaný doručil Okresnému súdu Trnava dňa 08.10.2020, teda za účinnosti IV. časti konkurzného zákona o osobnom bankrote a domáhal sa ním oddĺženia práve podľa cit. nových ustanovení ZKR. K vydaniu uznesenia o vyhlásení konkurzu s oddĺžením došlo dňa 21.10.2020. Konanie v prejednávanej veci začalo 10.11.2020, t. j. identicky za účinnosti IV. časti ZKR o osobnom bankrote. Súd prvej inštancie v prejednávanej veci preto dôvodne a správne aplikoval ustanovenie IV. časti ZKR, vrátane § 166g, v znení účinnom ku dňu podania žaloby o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer dlžníka.

36. Zákonodarca oprávnenie súdu preskúmať správanie dlžníka pred vyhlásením konkurzu z hľadiska času, kedy k nemu došlo, nevymedzil ani neohraničil žiadnym užším (konkrétnym) časovým obdobím, v ktorom správanie dlžníka tomuto prieskumu podlieha. Oprávnenie súdu preskúmať v konaní o zrušenie oddĺženia správanie sa dlžníka v čase pred vyhlásením konkurzu, je naopak logickým a zákonodarcom sledovaným účelom tohto konania. Je vecou úvahy a hodnotenia súdu, v akej časovej hranici a pre aké okolnosti považuje konkrétne správanie za podliehajúce tomuto prieskumu.

37. Vo vzťahu k hodnoteniu správania sa žalovaného (dlžníka) prvoinštančným súdom, možno i podľa odvolacieho súdu bez pochyb uzavrieť, že jeho správanie v čase štyroch rokov pred vyhlásením konkurzu, v ktorých pri nesporenej vedomosti o svojich záväzkoch, opakovane konal spôsobom majúcim negatívny dopad na jeho majetok, je dôvodné posudzovať ako správanie v časovom úseku relevantnom pre skúmanie nepoctivého záujmu.

38. Súdna prax už zodpovedala otázku, že v zmysle zákonnej úpravy vyplývajúcej zo IV. časti ZKR, konkurzný súd pri vyhlásení konkurzu s oddĺžením, poctivosť zámeru dlžníka neskúma. Tento prieskum je vyhradený až „ex post“ v konaní o zrušenie oddĺženia vyvolanom veriteľom dlžníka, ktorý má pochybnosti o poctivom zámere dlžníka sledovaným podaním návrhu na konkurz. Súd prvej inštancie preskúmaním správania sa dlžníka v úkonoch vykonaných pred vyhlásením konkurzu (odmietnutie dedičstva), neaplikoval neskoršiu právnu normu neprípustnou retroaktivitou, ale použitím § 166g ZKR postupoval plne v súlade s ustanoveniami správne určenej právnej normy, t. j. správne aplikoval ustanovenia ZKR v znení, ktorým sa spravoval konkurz a oddĺženie dlžníka, ako i následná žaloba v tejto veci.

39. Dôvodnosť nemožno priznať ani odvolacej námietke žalovaného, ktorou, s poukazom na legitímnosť realizácie svojho práva, poukazuje na možnosť zmeniť prácu a rozhodnúť o výške svojej mzdy. I v tomto prípade odvolací súd, odkazujúc na svoje vyššie uvedené závery, hodnotí odvolanie žalovaného v týchto tvrdeniach ako nedôvodné. Žalovaný nesporene má právo rozhodnúť o zmene svojej práce (t. j. dať výpoveď vo finančne výhodnom zamestnaní) a nájsť si zamestnanie aj s hlboko podpriemerným zárobkom (86,60 Eur mesačne), ktoré objektívne nepostačuje ani na uspokojenie základných a nevyhnutných potrieb žalovaného. Právo žalovaného na zmenu práce, preto odvolací súd nespochybňuje a hodnotí ho ako sféru jeho voľby. Opätovne však zdôrazňuje, že pokiaľ dopad tohto správania sa žalovaného (dlžníka) neovplyvní výlučne len jeho osobnú sféru (životnú úroveň), ale má bezprostredný negatívny dopad aj na majetkovú sféru jeho veriteľa (žalobcu), potom takéto správanie dlžníka má povahu nepoctivého záujmu sledovaného oddĺžením. Za účelovú odvolací súd v uvedenej súvislosti vyhodnotil aj odvolaciu argumentáciu žalovaného, že k jeho životnej situácii a podporovaniu žalovaného jeho priateľkou, nepreběhlo v konaní pred súdom žiadne dokazovanie, pretože žalobca nič také nenavrhol. Skutočnosť, že žalovaný sa v svojej negatívnej majetkovej situácii nechal finančne podporovať svojou priateľkou, uviedol súdu sám, nie je preto zrejmé, aké dokazovanie v tomto zmysle mal prvoinštančný súd vykonať. Navyše už samotná skutočnosť, že žalovaný potreboval na zabezpečenie životných potrieb pomoc svojej priateľky, svedčí o tom, že zrejme nemal najvhodnejšiu situáciu na to, aby sa vzdal celkom dobre hodnotenej práce a túto nahradil zamestnaním s príjmom 80,60 Eur mesačne.

40. Odvolací súd dodáva, že žalovaný očakáva poskytnutie trvalej súdnej ochrany konkurzom s oddĺžením, v dôsledku ktorej žalobca (i ostatní veritelia) nenávratne stratia možnosť domôcť sa uspokojenia svojich pohľadávok, a to úplne alebo v časti. Žalobca žiada pre seba súdnu ochranu pred dopadmi jeho negatívnej ekonomickej (majetkovej) situácie na jeho osobu. Zároveň však svojím správaním (konaním) v krátkom čase pred vyhlásením konkurzu zmaril možnosť žalobcu (a iných veriteľov) dosiahnuť lepšie uspokojenie pohľadávok, ktoré by bez tohto správania bol objektívne schopný plniť vo väčšom rozsahu. Žalovaný svojím správaním nedal záruku, že jeho snahou a úmyslom je čestné riešenie záväzkov a čestný postoj voči veriteľom, akým je aj žalobca.

41. Ako odvolací súd už uviedol, účelom konkurzu s oddĺžením nie je zbaviť dlžníka dlhov na úkor jeho veriteľov, ale poskytnúť mu opätovnú schopnosť uspokojovať svoje základné životné potreby, dôverujúc v poctivé, slušné, pravdivé a dobromyseľné konanie dlžníka pri podaní návrhu na konkurz s oddĺžením. Správanie žalovaného (jeho účel, pohnútky) spočívajúce v odmietnutí dedičstva, vzdaní sa výhodnej práce bez výhľadu na inú, minimálne rovnako platenú prácu), tieto atribúty nespĺňa a má povahu správania, z ktorého možno usudzovať, že mal snahu poškodiť svojho veriteľa (§ 166g ods. 2 písm. h/ ZKR).

42. Odvolací súd sa nestotožnil ani s odvolacou argumentáciou žalovaného, že žalobca neuniesol svoje dôkazné bremeno, preto nebolo ani potrebné použiť dôkazné prostriedky pre preukázanie opaku žalovaným. Tvrdenie a odvolacia argumentácia žalovaného o neexistencii dôkazného bremena preukazovať svoj „poctivý zámer“, ani produkovať dôkazy na svoju obranu, neobstojí a odvolací súd ju hodnotí ako nedôvodnú. Na konanie o žalobe na zrušenie oddĺženia sa vzťahujú ustanovenia Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého má každá strana sporu povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu (procesný útok a obrana), rešpektujúc sudcovskú a zákonnú koncentráciu konania (§ 149 – § 155 CSP). Každá sporová strana zodpovedá za svoj postoj a výsledok sporu. Žalobca v žalobe a v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, v podstatných skutkových tvrdeniach procesného útoku, jasne a konkrétne vymedzil okolnosti, v ktorých videl nepoctivý zámer žalovaného a predložil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Nesúhlas žalovaného s tvrdeniami žalobcu zakladal dôkazné bremeno jeho skutkových tvrdení a dôkazov na ich preukázanie.

43. Odvolací súd sa na základe skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie stotožnil s jeho právnym záverom, že žalovaný nemal pri oddĺžení poctivý zámer a konaniu dlžníka, ktorým preukázateľne zneužíva inštitút oddĺženia, nie je možné poskytnúť právnu ochranu. Napadnuté rozhodnutie preto v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správne.

44. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému plný nárok na ich náhradu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne v súlade s § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).